

LBRIS

We know
books

Esti mesék állatokról

Roland

Tartalom

Tilli és Tolti, a két huncut csacsi	4	A lyukas fog	36
Az elveszett gyűrű	6	Nagytakarítás a Pitypalatty-völgyben	38
Szépségverseny a baromfiudvarba	8	Tortasütő verseny	40
Brúnó, a kíváncsi méhecske	10	A szófogadatlan kismackó	42
Ki lesz a sztár?	12	Pali paci csillaga	44
Medve Mancsi süteménye	14	Egységben az erő!	46
Első nap az óvodában	16	A hiú flamingó	48
A hízelkedő farkas	18	Óvd a természetet!	50
Dönci, a kispocok nagy változása	20	Csodás átváltozás	52
Nyihaha, a kiscsikó kalandja	22	Az elfelejtett születésnap	54
Kerekesszékkal a pályán	24	Sok kéz, vidám szív!	56
Breki béka kalandja	26	Tűz van!	58
Ne add fel!	28	Szilvás gombóc	60
Téves riasztás	30	Veszélyes kaland	62
Nem a győzelem a fontos!	32	A bajba került nyuszi	64
Flipp nyuszi görkorcsolyázni tanul	34		

Tilli és Tolli, a két huncut csacsi

Valahol messze, egy napsütötte vidéken, a Recsege nevű tanyán éldegélt Marci bácsi, a jószívű gazda, akinek minden állat otthonra lelt az udvarán. A tyúkoknak külön kapirgálóhelyük volt, a kecskéknak árnyékos domboldal, sőt, még a házőrző Fifi kutya is puha szalmán aludt, ha épp nem a tanya körül járt őrszemként.

Egy nap azonban különös izgalom járta át a tanyát: a közeli vásárból Marci bácsi két apró, huncut csacsit hozott haza, akiket Tillinek és Tollinak nevezett el.

Már az első nap belepattant magukat mindenki szívébe. Picike termetük, huncut tekintetük és bohókás szökdécseléseik mosolyt csaltak az udvar lakóinak arcára. Még a mogorva Kucu malac is feloldódott a csacsik láttán, akik mindig valami mókás csínyet találtak ki.

Ám egy reggel különös zűrzavar ütötte fel a fejét. Kucu malac, aki mindig elsőként kelt, hogy elfogyassza reggelijét, felháborodottan rőfögött a vályúja mellett:

– Rőf-rőf! Valaki megette az eledelem felét!

Nem sokkal később Lili liba is csatlakozott a panaszosokhoz:

– Gá-gá-gágá! A tálkamba frissen szórt darámat valaki kiborította! Teljesen belekeveredett a porba! Én így nem eszem meg!

Az állatok Fifi kutyát bízták meg a nyomozással. Fifi orra egy igazi csoda volt: semmit sem hagyott figyelmen kívül, és hamarosan meg is találta Tilli és Tolli nyomait. A két kis csacsi a fészker mögött vidáman ugrándozott egymás hátán, miközben pofájukon ott ragyogtak a kukoricadarás foltok.

– Vau-vau! Álljunk csak meg! – mordult Fifi. – Ti majszoltátok el Kucu reggelijét? És ti döntöttétek fel Lili darás tálkáját is?

A két kis csacsi megszeppenve nézett rá.

– Mi... csak megkóstoltuk – szipogta Tolli.

– És tényleg nem ettünk meg mindent... – tette hozzá Tilli. – A kukoricás tálát véletlenül rúgtuk fel, miközben kergetőztünk... Nem akartuk!

Fifi kutya szigorúan összevonta a szemöldökét, de a csacsik őszinte bűnbánata meglágyította a szívét.

– Tanuljátok meg: nem illik csak úgy elvenni, ami nem a tietek! Kérdezni kell, és oda kell figyelni másokra is. És legközelebb nézzetek körül, mielőtt vágátok, nehogy valami fontosat borítsatok fel!

A kis csacsik komolyan bólogattak, majd azon nyomban kukoricacsöveket gyűjtöttek a mezőről, és elindultak Kucu malachoz.

– Bocsánatot kérünk, Kucu! – mondták egyszerre. – Nagyon sajnáljuk, hogy

belakmározunk a reggelidből. Hoztunk egy kis kukoricát kárpótlásul!

Kucu malac először csak fújt egyet, majd látva a két kis csacsi megbánását és az őszintén hozott ajándékot, elmosolyodott.

– Rőf... hát jó... de csak ha megígéritek, hogy legközelebb kérdeztek, mielőtt bármit is megesztek!

– Megígérjük! – kiáltották Tilliék.

Ezután elballagtak Lili libához, aki épp a patak partján tisztogatta a tollait.

– Lili... nagyon sajnáljuk, hogy felborítottuk a darádat. Nem volt szándékos – mondta Tilli lehajtott fejjel.

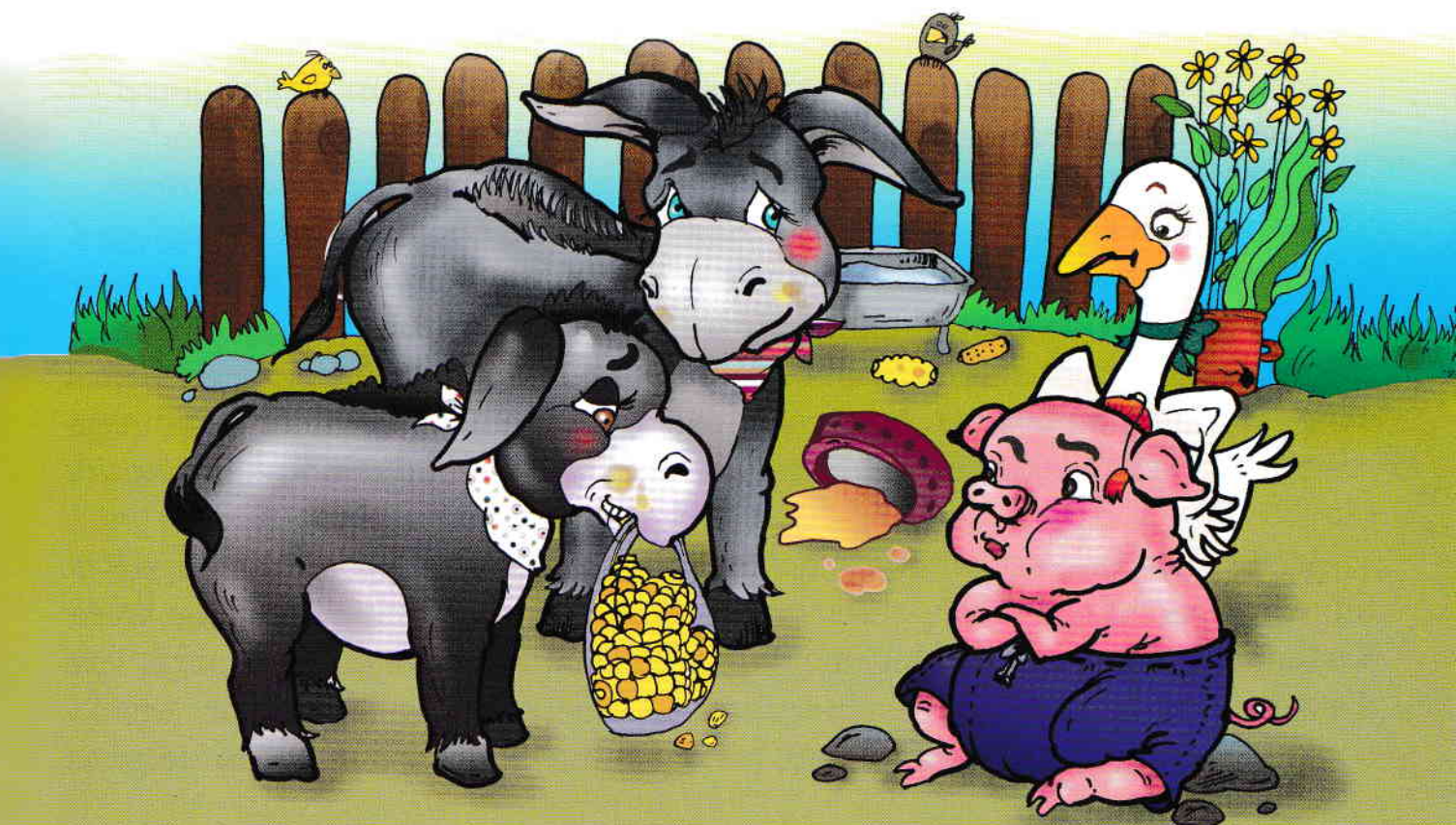
– Igen, csak játszottunk, és nem néztük, hová szaladunk... – tette hozzá Tolli.

– Hoztunk neked friss kukoricacsövet, és szeretnénk bocsánatot kérni!

Lili liba egy pillanatig hallgatott, majd megenyhülten gágogott:

– A bocsánatkérés szép dolog. És ha az őszinte, akkor mindig érdemes elfogadni. Megbocsátok nektek. De tanuljatok belőle!

Attól a naptól kezdve Tilli és Tolli figyelmesebbek lettek. Mindig megkérdezték, mielőtt valamihez hozzányúltak, és vigyáztak, hogy játék közben ne okozzanak galibát. Megtanulták, hogy a figyelmesség és az odafigyelés éppolyan fontos, mint a játék és a móka. És ha valami mégis félresikerült, már tudták: őszintén bocsánatot kérni nem gyengeség, hanem bátorság és jellem kérdése. Azóta a Recsege tanya még vidámabb, még összetartóbb hely lett. Ahol a móka mellett a barátság, a türelem és a kölcsönös tisztelet is otthonra talált.

Szarka Sára a Kerek Erdő egyik legcsillogáskedvelőbb lakója volt. Senki sem tudott olyan gyorsan felfedezni egy elgurult gombot, egy elveszett gémkapcsot vagy egy megcsillanó üvegdarabot, mint ő. Minden, ami fényes volt, úgy vonzotta, mint méhet a virág.

Egy verőfényes délelőtt Sára éppen a tisztás fölött cikázott, amikor valami különös, kékes csillanást vett észre a fűben. „Hoppá, mi lehet az?” – gondolta izgatottan, és már le is ereszkedett, hogy megnézze. Hát, uramfia! Egy gyönyörű, kék köves gyűrű hevert ott, mintha csak neki szánta volna a természet.

– Ez igazán szemet gyönyörködtető! – csiripelte, miközben boldogan csőrébe kapta, és hazarepült vele a fészkébe. Ott betette kincses odújába, majd újra neki-vágott az erdőnek, hátha talál még valami izgalmasat.

Nem sokkal később Sára észrevette, hogy a tisztáson szokatlanul sok állat gyűlt össze. Mindannyian ide-oda járkáltak, a fűbe bámultak, bokrok alatt kotorásztak. Kíváncsian odalebbent, és hallotta is a hírt: Róka Róza elhagyta az eljegyzési gyűrűjét! A többiek lelkesen segítettek keresni, de Róza szemei szomorúan csillogtak.

Sára idegesen félrependerült, és gyorsan tovareppt, mintha csak hirtelen eszébe jutott volna valami fontos dolga. Odabenn a fészkében azonban nem tudott nyugodni. A gyűrű ott csillogott előtte, olyan hívogatóan... de már nem tűnt olyan örömtelinek, mint pár órával korábban. Valami furcsa feszültség költözött a szíve helyére.

Medve Mara épp ekkor haladt el a fészke alatt, és felkiáltva megkérdezte:

– Sára, mondd csak, nem láttad véletlenül Róza gyűrűjét?

– Ööö... nem, nem láttam a kék köves gyűrűt sehol! – hebegte a kis szarka.

Mara szemöldöke gyanakvón felszaladt.

– Érdekes... én nem is említettem, hogy kék kő van benne.

Sára tágra nyílt szemekkel, láthatóan zavarba jött, aztán egy gyors „Csip-csirip, dolgom van!” felkiáltással elszállt. Szíve zakatolt, csőre kiszáradt – nem akart hazudni, de most már benne volt nyakig. A gyűrű csillogása már mit sem számított, a szívét lassan elárasztotta a félelem: „Mi lesz, ha mindenki haragszik rám?”

Medve Mara vakarta a fejét, majd úgy döntött, felkeresi jó barátját, Rigó Robi, aki híres volt arról, hogy diszkrétan, de hatékonyan utánajár a dolgoknak. Ketten tanakodtak egy darabig, majd Robi vállalta, hogy óvatosan megnézi Sára fészkét.

Amikor a rigó halkán odalebbent, hát mit látott? Sára éppen a gyűrűt forgatta

csőrében, csillogtatta a napfényben, és nagyokat sóhajtozott.

– Na, megvagy! – csattant fel hirtelen Rigó Robi. – Hát nálad van Róza gyűrűje!

Sára rémulten felkapta a fejét, és dadogni kezdett:

– Én... én csak még egyszer meg akartam csodálni... Most akartam visszavinni...

– Megcsodálni nem baj – rikkantotta Robi. – De füllenteni bizony nagyon is az! Ha azonnal szóltál volna, senki sem haragudna!

Sára lehorgasztotta a fejét, tollai is lekonyultak egy kicsit.

– Igazad van – csiripelte halkan. – Nem kellett volna hazudnom. Sajnálom.

És már indult is vissza a tisztásra, ahol Róka Róza épp tanácstalanul álldogált. Sára bátortalanul elé lépett, és csőréből átnyújtotta a csillogó gyűrűt.

– Bocsáss meg! Nagyot hibáztam. Tudom, mennyit jelent neked ez a gyűrű... Róka Róza szemei felcsillantak, amikor meglátta a gyűrűt.

– Ó, hát ez az! – kiáltotta boldogan, majd kedvesen Sárára nézett. – Köszönöm, hogy visszahoztad. És külön köszönöm, hogy őszintén bocsánatot kértél. Természetesen megbocsátok. Tudod, nem az a baj, ha hibázunk. Az a fontos, hogy vállaljuk és kijavítsuk.

Sára szíve megtelt melegséggel. Mert bármennyire is szerette a csillogást, most megtanulta: az őszinteség, a bátorság és a becsület többet ér minden kincs-nél. Azóta, ha valami csillogót talál, mindig körbekérdez az erdőben, mielőtt a kincses odújába tenné. És ha valaki elveszít valamit, tudja: Sára az első, aki segíteni fog megtalálni – nemcsak éles szeme, hanem tiszta szíve miatt is.